

§ 3 angiver jo saavel i det ny Forslag som i den gamle Lov adskillige Punkter i § 2, som Landbrugsministeriet kan fravige i visse Tilfælde. Det første Tilfælde er, at den paagældende Ejendoms Jordtilliggende har en saa spredt Beliggenhed eller er af en saa uforholdsmæssig Størrelse, at en yderligere Udstykning maa anses for hensigtsmæssig. Der vil jeg gerne anmode den højtærede Minister om at være saa rund som muligt og se at afvige fra Reglerne saa tidt, som der kan være Rimelighed derfor. Der er jo særlig store Strækningerovre i Jylland, store Hedestrækninger, som kunne siges at være af en uforholdsmæssig Størrelse, selv hvor de høre til mindre Ejendomme, og det har vist sig mange Gange, at naar en Mand køber en Parcel der, selv om det er Hede eller Kærjord, som næsten ingen Hartkorn har, saa har han dog, naar han var en dygtig Mand, kunnet drive Indtægten af Jorden op og har kunnet faa et godt Udbytte ud af sin Lod, medens det viste sig vanskeligt eller umuligt for den, der ejede hele Ejendommen med dens spredte Beliggenhed, at faa noget Udbytte af Jorden. Der kan kun være en Mening med den Bestemmelse, der er sat ind i den Lov, vi have, og i dette Forslag, som foreligger, nemlig den, at man skal søge at faa saa meget Udbytte af Jorden som mulig og derfor, naar der er nogenlunde Rimelighed derfor, søge at lade Folk komme til at drage Nytte ud af de Jorder, som ligge dels fra Byen og dels fra vedkommendes Marklod. Jeg vil derfor opfordre Ministeren til endogsa mere, end det hidtil har været Tilfældet, at benytte den Ret, der her er given ham.

I Slutningen af § 3 siges det, at Selvejerbøndergaarde ikke kunne nedlægges, medmindre der oprettes Pligthuse med Jordtilliggende af mindst $1\frac{1}{2}$ Td. Land, men det bestemmes tillige, at dette Vilkaar kan Landbrugsministeren efter Kommunalbestyrelsens Anbefaling frafalde. Naar vi vedtage en Lov om Oprettelsen af Jordlodder, vil det vistnok være vanskeligt for Landbrugsministeren at frafalde Bestemmelsen her med Hensyn til Pligthusens Bevarelse, men hvis denne Bestemmelse skal blive staaende i den kommende Lov, vil jeg dog henstille, om der ikke kunde lægges nogen mere Vægt paa Kommunalbe-

styrelsens Mening, saaledes at Ministeren skal være forpligtet til at tage Hensyn til denne, naar Kommunalbestyrelsen enstemmig eller i alt Fald dens Flertal har foreslaaet, at et saadant Pligthus kan nedlægges. Eller skulde vi i alle Tilfælde ønske at bevare Pligthusene, synes jeg ikke, der skulde staa, at Ministeren kan frafalde Vilkaaret, thi ellers kan det let blive noget tilfældigt, at en Mand faar Lov til at faa sit Pligthus nedlagt, medens det bliver nægtet en anden. Jeg ser hellere, at dette helt skal overlades til Kommunalbestyrelsen.

Endelig er der med Hensyn til Fremgangsmaaden ved Udstykningen og Skel-sætningen bestemt i § 5: „Den, som ønsker en Ejendom udstykket, har desangaaende at henvende sig til en Landinspektør, som derefter foranstalter den i Anledning af Udstykningen fornødne Opmaaling, Parcel-lernes Afsætning i Marken med tydelige og varige Mærker.“ Det er jo ganske sikkert rigtigt og godt, at Landinspektøren skal afsætte saadanne tydelige og varige Mærker, men nu er Forholdet jo saaledes, at naar en Landinspektør kommer ud i Marken og skal udstykke en Jord efter vedkommende Ejers Ønske, og Manden saa ikke faar solgt disse Parceller, bliver dette Skel jo slet ikke respekteret, men Manden driver disse Parceller sammen med sine andre, maaske han ogsaa køber Naboparceller, og der kan da gaa 10—20—30 Aar, inden der skal træffes Bestemmelse om, hvor Skellet er, og da er det vanskeligt for Landinspektøren at finde, hvor Skellet er sat. Derfor vil jeg gerne henstille til Ministeren og Udvalget at tage under Overvejelse, om det ikke var rigtigt at træffe en Bestemmelse om, at enhver Landinspektør skulde ved Udstykningen, naar ny Skel forekom, søge dem bestemte ved Tilknytning til 3 faste Terrainpunkter, f. Eks. Kirker, Møller osv., saa kan Skellet findes, selv om der gaar lang Tid hen. Det er jo saaledes, at Folk regner ikke synderligt med Skel, saa længe de har et fredeligt Naboskab, men saa snart der kommer noget til imellem dem, saa skal det nok komme til at gøre sig gældende, og da var det meget ønskeligt, om der kunde stoles paa det, naar en Landinspektør kom og sagde: Skellet staaer der. Nu er det saaledes, at